

στίχον του Βιργιλίου με έναν άλλον του Όβιδίου.

Οι αξιωματικοί, αφού απέχαιρέτησαν την κυβερνήτην και τους επιβάτας, προεπέμψθησαν από αυτούς έως την σκάλαν, και κατέβησαν εις την λέμβον των. Άλλα πριν λύση αύτη:

— Σκέπτομαι, πλοίαρχε Πάξτων, είπεν ο ύποπλοίαρχος, ότι ο «Γοργός» θα εδρίσκειται αύριον εις τον Άγιον Θωμά, αφού δεν απέχη πλέον από εκεί παρά πενήντα μόνον μίλια.

— Αυτό κ' εγώ φρονώ... άπήντησεν ο Χάρρης Μάρκελ.

— Λοιπόν θα προναγγειλωμεν τον έρχομιν σας, μόλις φθάσωμεν εις την Βαρβάδος.

— Σας εύχαριστώ πολύ κύριε, και σάς παρηκαλώ να καθυποβάλετε τα σέβη μου εις τον κυβερνήτην του «Εσσεξ».

Η λέμβος άπεμακρόνθη, και έντός λεπτού της ώρας διέπλευσε τὸ διάστημα τὸ ὅποιον ἐχώρησε τὸ τρίστιον ἀπὸ τὸ εὐδριμον.

Ο Χάρρης Μάρκελ και οί επιβάται ἐχαιρέτησαν τότε τὸν κυβερνήτην τοῦ πολεμικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν, και τοὺς ἀντεχειρέτησε.

Όταν ἀνειρεμάσθη ἡ λέμβος, ἀντήχησαν ὀξεῖς συριγμοί, και τὸ «Εσσεξ» ὀλοταχῶς κινούμενον διηρθύθη πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Μετὰ μίαν ὥραν, δὲν ἐφάνετο πλέον παρά ὁ καπνὸς τοῦ εἰς τὸν ὄριζοντα.

Ο «Γοργός» ἀρ' ἐτέρου, εὐθετίσας τὰς κεραίας του και τὰ πανιά του πρῶμα πρῶτο ὀδεύερα, με τοὺς πρόποδας δεξιᾶ, ἐβαλε πλώρη πρὸς τὸν Άγιον Θωμά. Ο Χάρρης Μάρκελ και οί συνόνοχοί του εἰχνηπλέον ἀνκνήθησαν ὄλην τὴν γαλήνην και τὴν ἀταρχίαν των, ἐπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ «Εσσεξ». Ὁ ὄλος ὁ κόσμος τοὺς ἐνόμιζεν εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, και αὐτοὶ ἐταξείδευον ἀτραπέστατα εἰς τὰς Ἀντίλλας!

Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ διαπλου ἐξετελέσθη ὑπὸ ἀρίστους ὄρους. Ὁ καιρὸς ἦτο θυμώσιος ἡ ὀμκλή πνοή τῶν ἀληγῶν ἀνέμων ἐπέτρεπεν εἰς τὸν «Γοργόν» νὰ ἔχη ἀνοικτὰ ὅλα τὰ πανιά του, και τὰς κορυφὰς τὰς εἰς τὸν ἀόκη.

Ο κ. Ὁράτιος Πάττερσων εἶχε γίνῃ σωστὸς θαλασσινοὺς πλέων. Μόνον πού τον ἐστενοχωροῦσε κάπως τὸ παρηνύλισμα ἡ τὸ σκαμπανέβασμα, ὁσάντις ἐκλόνιζεν ἀποτίμω; τὸ σκάρος. Εἶχε μάλιστα κατορθώση νὰ καταλάβῃ ἐκ νέου τὴν θέσιν του εἰς τὸ τραπέζι, και ν' ἀπυλαχθῇ ἀπὸ τὸ κουκυδοσι τοῦ κεραισιῦ, τὸ ὅποιον ἐπέμενε νὰ κρατῇ εἰς τὸ στόμα του.

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε... τῷ ἐπανελάμδηνν ὁ Κόρτης. Αὐτὸ εἶνε ἓνα κ'

ένα, όταν τον πιάνη κανένα ἡ θάλασσα.

— Αὐτὸ φρονῶ κ' εγώ, φίλε μου, ἀπεκρίνετο ὁ κ. Πάττερσων, και εὐτυχῶς εἶμαι καλά ἐρωδιασμένος με αὐτὰ τὰ ἀντιπελαγικά κουλοῦσια, χωρίς εἰς τὴν προνοητικὴν κυρίαν Πάττερσων.

Ἐβράβυασε, και οί νεαροί μας θαλασσοπέροι ἤρχισαν ν' ἀνυπομονοῦν. Δὲν ἐβλεπαν τὴν ὥραν πότε νὰ πατήσουν τὸ ἔδαφος τῶν Ἀντιλλῶν.

Ἄλλως τε, όταν ἐπλησίαζαν εἰς τὸ ἀρχιπέλαγος, συγχά-πινά διεσχιζαν τὴν θάλασσα; τὰ ἀτάπλοια και τὰ ἰσισοφόρα ἄλλα ἐπήγχαν νὰ ἐμβουν εἰς τὸν Μεξικανικὸν κόλπον διὰ τοῦ πορθμοῦ τῆς Φλωρίδος, και ἄλλα ἐξήρχοντο ἀπὸ ἐκεῖ διευθυνόμενα πρὸς τοὺς λιμένας τοῦ παλαιῦ ἡμισφαιρίου. Καί τί χαρὰ τοῦ εἶχαν τὰ παιδιά, όταν τὰ ἐφθαναν και ἀντεχειριζόντο με τὰς ἀγγλικὰς, γαλλικὰς, ἀμερικανικὰς και ἰσπανικὰς σημαίας που συχάζουν περισσότερον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη!

Πρὶν δὲσι ὁ ἥλιος, ὁ «Γοργός» ἐπλεεν ἐπάνω εἰς τὸν δέκατον ἐβδομον παράλληλον, εἰς τὸ πλάτος ἀκριβῶς ὅπου κεῖται ὁ «Άγιος Θωμάς», ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν ἀπῆχε πλέον παρά εἴκοσι μίλια περίπου. Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἠθέλησε νὰ ριψικινδυνεύη διὰ νυκτὸς μετὰ εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν νησιῶν και σκοπέλων, ὁ ὅποιος περιγράφει τὸ ἀρχιπέλαγος, και κατὰ διαταγὴν του, ὁ Τζῶν Κάρπινερ ἐβαλε τοὺς ναῦτας νὰ ἐλαττώσουν τὴν ἰσισορίαν. Ἐμάζεψαν τοὺς κούντρος, τοὺς πακαφίλους, τὸ φλῆσι, τὴν μπούμαν, και ὁ «Γοργός» ἐμεινε μόνον με τὰς δύο γάμπες, τὸν τρίγων και τοὺς φλόκου, τοῖ.

Ἡ νύκτα ἐπέρασεν ἡσυχη. Ὁ ἀνεμος εἶχε μετριασθῇ, και τὰ ξημερώματα ὁ ὄριζων ἦτο διαυγίστατος.

Κατὰ τὰς ἐνάτης ἡκούθη μίχ κραυγή ἀπὸ τὸ δίκυγον τοῦ μεγάλου ἰστοῦ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώναξε με φαιδρὰν και βροντώδη φωνήν:

— Στεργιά στήν πλώρη δεξιᾶ!... στεργιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ὁ Ἅγιος Θωμάς ἀνήκει εἰς τὸ σύμπλεγμα τῶν Περθίνων Νήσων και εἶνε κηθῖς τῆς Δανίης ἀπὸ τοῦ ἔτους 1671. Ἐκεῖ εἶχε γεννηθῇ ὁ Νίλς Χάρμπε, ὁ ἕκτος εἰς τὴν σειράν ἀπὸ τοῦ ἀριστοῦ τῆς Ἀντιλινηῆς Σχολῆς. Ἐκεῖ ἐμεινε ὁ ἀδελφός του, ὁ Χριστιανὸς Χάρμπε. Οἱ δύο ἀδελφοί εἶχαν ἀρκετὰ χρόνια νὰ ἰδωθοῦν. Φαντάζεσθε πλέον με τί ἀνυπομονησίαν ἐπερίμεναν και οἱ δύο ν' ἀράξη ὁ «Γοργός» εἰς τὸν λιμένα!

Ὁ Χριστιανὸς ἦτο ἔνδεκx ἔτη με-

γαλείτερος ἀπὸ τὸν Νίλς. Ἄλλους συγγενεῖς δὲν εἶχαν εἰς τὴν νῆσον. Ὁ Χριστιανὸς ἐγκατασταθῖς μονίμως ἐκεῖ, εἶχεν ἐξακολουθήση τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας ἐνὸς πρὸς μητρὸς θεῖου του, και ἐφημιζετο ὡς ἀνθρωπος συμπαθητικώτατος, πολὺ ἀγκητῆς και πολὺ πλούσιος.

Όταν ὁ «Γοργός» εἰσέπλευσεν εἰς τὸν κυκλικὸν λιμένα τοῦ Ἁγίου Θωμά, τοῦ ὁποῖου ἡ εἴσοδος εἶνε ἐστραμμένη πρὸς βορρᾶν, και μόλις ἐπέντισε τὴν ἄγκυραν του, ὁ Χριστιανὸς Χάρμπε ἐσπευσε ν' ἀναβῇ εἰς τὸ πλοῖον, και οἱ δύο ἀδελφοί ἐπεσαν ὁ ἓνας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου. Κατόπιν, αφού ἀντήλλαξε θερμότητάς γεγραφίας με τὸν κ. Πάττερσων και τοὺς συνταξιδιώτας του, ὁ ἔμπορος εἶπε:

— Φίλοι μου, ἐλπίζω ὅτι θὰ δεχθῆτε τὴν φιλοξενίαν μου, ὅσον καιρὸν μείνατε εἰς τὸν Ἅγιον Θωμά. . . Πόσον θὰ σταθμεύη ἐδῶ ὁ «Γοργός»; . .

— Τρεῖς ἡμέρες, ἀπήντησεν ὁ Νίλς Χάρμπε.

— Μένον; . .

— Τρεῖς ἀκριβῶς, Χριστιανέ, και λυποῦμαι πολὺ πού δὲν θὰ μείνω περισσότερον μαζί σου.

— Κύριε Χάρμπε, εἶπε τότε ὁ Μέντωρ, προθύμως δεχόμεθα τὴν ὑποχρεωτικώτατην πρόσκλησίν σας; θὰ εἴμεθα οἱ φίλοι και ξένοι ὑμῶν, καθ' ὄλην τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν μας, ἥτις δυστυχῶς δὲν δύναται νὰ παραταθῇ. . .

— Πραγματικῶς, κύριε Πάττερσων, ἔχετε ὠρισμένον δρομολόγιον. . .

— Ὁρισμένον ὑπὸ τῆς κυρίας Σέυμουρ.

— Μήπως τὴν γνωρίζετε, κύριε Χάρμπε; . . ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ ἔμπορος. ἄλλὰ συχὰ ἀκούω τὸ ὄνομά της; και εἰς τὰς Ἀντίλλας εἶνε πολὺ γνωστὴ διὰ τὴν ἀνεξάντητον ἀγαθοεργίαν της.

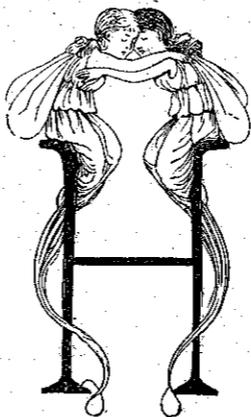
Στερέφον δὲ τότε πρὸς τὸν Χάρρη Μάρκελ:

— Καί σεις, πλοίαρχε Πάξτων, εἶπε. θὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ σας ἀπευθύνω, ἐξ ὀνόματος ὄλων τῶν οἰκογενειῶν τῶν νεαρῶν ἐπιβατῶν σας, τὰς ἐγκαρδίους εὐχρηστίαις μου διὰ τὰς φροντίδας. . .

— Καί εἶνε ἄξιος τῶν εὐχαριστιῶν σας ὁ πλοίαρχος μας, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ κ. Πάττερσων. Ἄν και ἐταλαιπωρήθημεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἐγὼ μάλιστα — φρικτὸν εἶπειν! — περισσότερον ἀπὸ ὄλους, δέον νὰ ἐμολογήσω ὅτι ὁ λαμπρός μας πλοίαρχος ἔκαμε πᾶν τὸ δυνατόν διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν διάπλου ὅσον τὸ δυνατόν εὐχάριστον και ἀναπαυτικόν. . .

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΜΟΙΡΑ ΚΑΙ Η ΘΕΛΗΣΙΣ



Ἄγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΜΟΥ ἀνεκοίνωσε τὰς ἐπιστολάς μερικῶν φίλων της, οἱ ὁποῖοι σχολιάζουν τοὺς στίχους τοῦ κ. Πολέμη, τοῦ δημοσιεύσαντος τὸ ἴθον φυλλάδιον: «Ὁ κῆρυκος εἶνε ἀπέρχων κ' ἔχει χιλιάδες στρατῶς — κ' εμεῖ; ἐγὼ νηθήκαμε περαστοὶ διαβάτες». Ἐως ἐδῶ, πᾶσι καλά. Καμμία ἀντίρρησης και καμμία παρεξήγησις. Παρακάτω: «Μὴ μὴ νομιζῆς πῶς μπορεῖς μόνάχος νὰ διαλέξης, — τὸ δρόμον ποῦ θενὰ διεβῆς, τὴ στρατὰ ποῦ θὰ τρέξης» Διατὶ τάχ; Διότι, ἀπαντᾷ ὁ ποιητῆς: «ἡ Μοῖρα πῶθ δὲν τὴν ψηφᾷς, ἐκείνη θὰ σε βάη, — κ' ὅτι, κ' ἂν κάμης δὲν μπορεῖς! Ἀπὸ στρέψης πῶς πάλιν.» Ἄ! σταθῆτε! Ἀπὸ παρεξήγησις.

— Πῶς; ἐρωτοῦν οἱ φίλοι μας. Ἡ Μοῖρα λοιπὸν θὰ με βάλη εἰς τὸν δρόμον μου, τὸν καλὸν ἢ τὸν κακόν, και ὅτι νὰ κάμω, ἐγὼ δὲν εἴμπορῶ νὰ ἐξέλθω; Δὲν εἶνε λοιπὸν εἰς τὸ χέρι μου νὰ διαλέξω δρόμον; Δὲν ἐξερτᾷται ἀπὸ τὴν θέλησίν μου νὰ γίνω καλὸς ἢ κακός; Πῶς ἄλλην φορὰν ὁ Ἡρακλῆς μεταξὺ Ἀρετῆς και Κακίας, ἐπροτίμησε τὴν Ἀρετὴν; Δὲν εἴμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ ἔχω θέλησιν, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς; Ἡ μήπως τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν Μοῖραν; Ἄλλὰ τότε πρέπει νὰ σταυρώσω τὰ χέρια μου και νὰ ἡσυχάζω. Ἄν ἡ Μοῖρα μου θέλῃ νὰ εἴμαι ἀμελής, εἶνε περιττὸν νὰ βιάτω τὸν ἑαυτὸν μου και νὰ μελετήσω. Ἄν ἡ Μοῖρα μου θέλῃ νὰ εἴμαι ὀκνηρὸς, εἶνε ματαιοπονία νὰ γωνισθῶ κατὰ τοῦ ἐλαττώματός μου. Ἄν ἡ Μοῖρα μου εἶνε νὰ γίνω κακοῦργος, ὅτι και νὰ κάμω, εἰς τὰς φουλακὰς θὰ καταλήξω. Καί ἂν ἡ Μοῖρα μου εἶνε νὰ γίνω μέγας και ἐνδοξος, ἄς κοιμηθῶ ἡσυχος, διότι θὰ ἐξυπνήσω φορτωμένος ἀξιώματα και παράσημα. Πρὸ τῆς Μοῖρας ἡ Θέλησις ἐκμηδενίζεται. Ἄς κάμνω λοιπὸν κατὰ τὰς ὀρέξεις μου, ἄς κάμω ὅ,τι μὴ κ' εὐχαιριετῆ περισσότερον, ἢ καλλιτέρας ἄς μὴ κ' ἀμνω τῖποτε, και... ὅτι εἶπεν ἡ Μοῖρα θὰ γίνῃ.

Αὐτὰ τὰ ὠραία συμπράγματα ἐνόμισαν μερικοὶ φίλοι μας, ὅτι ἐξόνται ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ κ. Πολέμη. Καί φυσί-

κὰ ἀνεστατώθησαν, ἐθορυβήθησαν, διμαρτυρήθησαν και ἠρόρησαν πάρα πολὺ, πῶς ἡ Διάπλασις δημοσιεῖται πράγματα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δ.δασκονται εἰς τὰ σχολείον! Καί εἰς τὴν ἀριβολίαν των, ἤρχισαν νὰ ἐρωτοῦν: Τὴν Διάπλασιν νὰ πιστεύωμεν ἢ τὸν διδάτκαλόν μας; Τὸν Ἐνοφῶντα ἢ τὸν κ. Πολέμη;

Καί τοὺς δύο, ἀγαπητοί μου, και τοὺς δύο! Διότι και οἱ δύο τὰ ἴδια πράγματα διδάσκουν. Οἱ στίχοι τοῦ κ. Πολέμη δὲν εἶνε διόλου ἀντίθετοι πρὸς τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Ἐνοφῶντος περὶ Ἡρακλέους. Ἄλλο πρῶμα τὸ ἐν, ἄλλο πρῶμα τὸ ἄλλο. Σὰς ἔκαμε δὲ νὰ τα συστῆσιτε μίχ παρεξήγησις, ἐκείνη τὴν ὅποιαν σὰς ὑπέδειξε προχθὲς και ἡ Διάπλασις: Ἐνομίσκατε δηλαδῆ, ὅτι πρόκειται και πάλιν περὶ Κακίας και Ἀρετῆς; ἐνῶ ἀπλοῦστατα ἐπρόκειτο τὴν περὶ Εὐτυχίας και Δυστυχίας.

Όταν θέλω, εἴμαι κακός; όταν θέλω, εἴμαι καλός. Ἀρκεῖ ἡ θέλησις μου διὰ νὰ μεταβάλῃ τὰ ἐλαττώματά μου εἰς προτερήματα. Ἄν εἴμαι ἀμελής, εἰς τὸ χέρι μου εἶνε νὰ γίνω ἐπιμελής; ἂν εἴμαι ὀκνηρὸς, εἴμπορῶ ἐξαιρετα νὰ γίνω φιλόπονος; και ὅταν θέλω, εἴμπορῶ ἐπίσης νὰ εἴμαι καλὸς και ὄχι τραχὺς, ἀνεξίκακος και ὄχι φιλέκδικος, ἀγαθὸς και ὄχι μοχθηρὸς, δίκαιος και ὄχι ἀδικος. Ἐνάρετος και ὄχι φαῦλος, τίμιος και ὄχι ἀτίμος. Ἐνας ποιητῆς θὰ ἠμποροῦσε νὰ παραβάλῃ τὴν κακίαν και τὴν ἀρετὴν με δύο δρόμους; ἄλλ' εἶνε ἀπολύτως εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἡρακλέους, — και τοῦ ἀνθρώπου, — νὰ κολοουθήτῃ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον. Ἀρκεῖ ὁ ἀνθρωπος νὰ εἶνε ὑγιής. Διότι μόνον ὅταν γ. ννηθῇ κανεὶς φρενοβλαβῆς, ἀνισόρροπος, διεστραμμένος, — δηλαδῆ με παθολογικὸν ὄργανισμὸν, — τότε μόνον, λέγουσιν, εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ καλὸς χωρὶς νὰ το θέλῃ, ἢ τουλάχιστον χωρὶς νὰ εἶνε ὑπεύθυνος.

Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ δρόμου τῆς Κακίας και τοῦ δρόμου τῆς Ἀρετῆς, ὑπάρχουν και ἄλλοι χίλιοι δρόμοι Εὐτυχίας και Δυστυχίας. Ἐδῶ ἡ Θέλησις δὲν διατηρεῖ ὄλην τὴν ἐν ἰσχυόν. Διότι ἐπεμβαίνει ἡ Μοῖρα. Καί τί εἶνε αὐτὴ ἡ Μοῖρα; Γυναίκα, ἄγγελος, θεοῖς, δύναμις; Τίποτε. Ὁταν λεγώμεν «Μοῖρα» φανταζόμεθα βέβαια μίαν γυναῖκα ὑπερφυσικήν, διότι εἴμεθα ἀόκη ποιησμένοι ἀπὸ τὰς προλήψεις τῶν κλασιῶν θρησκείων. Ἄλλ' ἡ κρίσις μᾶς λέγει ὅτι τέτοιον ὄν δὲν ὑπάρχει πραγματικῶς. Καί με τὴν λέξιν Μοῖρα, — Τύχη, Εἰμαρμένη, κτλ. — ἐνομοῦμεν τὸ σύνολον τῶν ἐξωτερικῶν περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι κλονοῖζον τὴν ζωὴν ἐκάστου ἀνθρώπου, ἀνεξαρτήτως τῆς θ. λησεως του. Ὑπὸ μίαν ἐποψίν λοιπὸν ἡ Μοῖρα εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς Θέλησεως.

Ἄλλοι θέλομεν νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς. Ἄλλὰ τούτο δὲν ἐξερτᾷται μὲν ὀνο ἀπὸ τὴν θέλησιν μας. Πρέπει νὰ συντρέξουν και αἱ ἐξωτερικαὶ περιστάσεις, κατὰ τῶν ἐποψῶν, ὅταν εἶνε δυσμενεῖς, δὲν εἴμποροῦμεν πάντοτε νὰ νανιδράτωμεν. Εὐτυχία εἶνε νὰ ἔχωμεν τοὺς γονεῖς μας ὅσω τὸ δυνατόν περισσότερον; ἄλλ' όταν τοὺς χάσωμεν ἀπὸ τὴν παιδικὴν μας ἀόκη ἡλικίαν, — ὅπως συμβαίνει συχνά, — τί εἴμποροῦμεν νὰ κάμωμεν; Εὐτυχία εἶνε νὰ γεννηθῶμεν πλούσιοι, ἐνδοξοὶ, ἰσχυροί, ὠρετοί, εὐρωτικοί, ἀρτιμελεῖς; ἄλλ' ἀν γεννηθῶμεν πτωχοί, ταπεινοί, ἀσχημοί, ἀσθενικοί, ἀνάπηροι; . . .

Εὐτυχία εἶνε νὰ ποικησωμεν καλὰ τέκνα, και νὰ τα μεγαλώσωμεν και νὰ τα χρουόμεν; ἄλλ' ἂν δὲν ἀποκτήσωμεν ἢ τὰ χάτωμεν ἐνωρίς; Εὐτυχία εἶνε ἐν γένει νὰ εἴμποροῦμεν νὰ ζῶμεν ἡσυχοί, χωρὶς λύπας και χωρὶς μερίμνας σκληρὰς; ἄλλ' όταν αἱ περιστάσεις μας εἶνε τοιαῦται, ὅστε νὰ καθιστοῦν τὴν ζωὴν μας μαρτύριον;

Εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε ἐνάρετος; ἄλλὰ και δυστυχῆς, ἢ τουλάχιστον δυστυχεστερός ἀπὸ ἄλλον, ὄχι τόσο ἐνάρετον ὅσον αὐτός; Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, — δηλαδῆ περιπτώσεις δυσμενεῖς, κακοτυχίας, ἐναντίον τῶν ἐποψῶν ἢ θέλησις δὲν ενεργεῖ, — ὀρεῖλει κανεὶς νὰ ἐγκαρτερεῖ και νὰ νητῆ τὴν εὐτυχίαν ἀπὸ μέσθ του, ἀπὸ τὴν ψυχὴν του, ἀπὸ τὴν συνειδησίη του, ἀπὸ τὴν συναίσθησιν ὅτι: ἐκπληροῖ τὸ καθήκον του, ὅτι ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον εἰς τὸν ὅποιον τὸν ἐβαλεν ἡ Μοῖρα, ἢ ὄχι γύστω. Ὑπάρχουν δρόμοι δυστυχίας, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἡ Θέλησις κάποτε εἶνε ἰκανὴ νὰ μας βγάλῃ. Ἄλλ' ὑπάρχουν και δρόμοι τόσο δυστυχεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους μόνη ἡ Μοῖρα πάλιν θὰ ἦτο ἰκανὴ νὰ μας λυτρώσῃ. Καί εἰς αὐτοὺς τοὺς δρόμους προπάντων χρειάζεται ἡ ἐγκαρτέρησις.

Ἐντούτοις ἡ προσπάθεια τῆς βελτιώσεως δὲν ἀποκλείεται ποτέ, εἰς οἰουδήποτε δρόμον και ἂν εὐρεθῇ κανεὶς. Μᾶς το λέγει και ὁ ποιητῆς εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ ποιηματος του, ἡ ἑποία ἐξηγεῖ τελεῖως τὴν ιδέαν του και αἶρει πᾶσαν ἀμφβολίαν και παρεξήγησιν: «Ἄν ἔχη ἀγάθια ὁ δρόμος σου, προσπάθησε νὰ μάθῃς, — πῶς εἴμπορεῖς λιγώτερο σ' αὐτὸν νὰ κακοπάθῃς. . . . Κ' ἔχε κανόνα τῆς ζωῆς και νόμον ἰδικόν σου: — ζητώντας τὰ καλλίτερα νὰ κηθῃσαι στὰ παρόντα.»

Ἄλλὰ. . . με τί ὀμοιοκαταληκτεῖ τὸ «παρόντα;» Ἄ! μὴ λημονήτε, ὅτι οἱ στίχοι αὐτοὶ τοῦ Πολέμη εἶνε ἀποσπασμένοι ἀπὸ ἓνα δράμα του. Ἐκεῖ ὁ σοφὸς αὐλικὸς Ἀρέθης ἀπαγγέλλει ὅλα αὐτὰ τὰ ρητά. — τὰ ὅποια ἐδημασίευσεν τμηματικῶς ἡ Διάπλασις, — και μόλις

τελείονει, ο Βασιλεύς, ένθουσιασμένος, ανακράζει : «'Αρέθα ! είσαι σοφώτερος και από τον Σολομώντα.»

Θα όμολογήσετε, ότι ή ανακρίση εινε δικαία, και ότι ο 'Αρέθα εινε σοφός, εις τον όποιον είπατε εις εσάς, χωρίς κάθε έμπιστοσύνην. Και μάλιστα, χωρίς να χαλάσετε την όμοιοκαταληξίαν, είπατε να προσθέσετε : «'Αρέθα, λές τα 'δία και... με τον Ξενοφώντα !»

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε΄.

Κράν ! Μπλούμ ! Κάτι ξεοχίζεται, και ύστερα κάτι κάνει βουτιά μέσα στο νερό.

— Κοάξ ! κοάξ ! κοάξ ! φωνάζουν τα βατραχάκια, τρομαγμένα φοβερά.

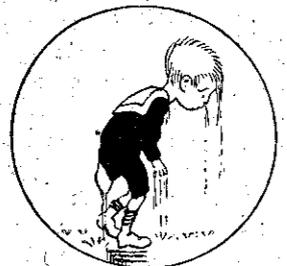
— Βρρρρρ ! κάνουν και φεύγουν τα ψαράκια που τα έκοψε μια τρομάρα, μα τί τρομάρα!

— Άμτσι ! γά, χού, πρού ! φτού !



Φεύγουν τα ψαράκια... κάνει και ο Πίπη, που καταπίνει νερό από το στόμα, από τη μύτη, από τ' αυτιά, από τα μάτια...

Έγινε και ο τρίτος πόθος του Πίπη μας. Έκαμε όπως βλέπετε βουτιά καταμεσής στο ποτάμι. Εύτυχώς το νερό δεν είναι πολύ βαθύ εκεί. Μά, αν δεν έχει πολύ νερό το ποτάμι, έχει όμως λάσπη και με το παραπάνω. Ο καιμένος ο Μουρμούρας βλέπει και παθαίνει ως που να έβγη από εκείνο το λασπόνερο. Να τον βλέπατε, άμα ανέθη σιγή άκη του ποταμού! "Ήτανε, — ό, τι φαντασθήτε! Μόνον σαν



«Νά τον βλέπατε...» παιδί, που του έκαμε ή νεράιδα όλα τα θελήματα, δεν ήτανε.

Τό ώραϊό του παντελονάκι εινε σχισμένο, τό άσπρο σωβρακάκι του διν εινε πια άσπρο, και τα στεγνά και καθαρά ρούχά του διν εινε πια ούτε στεγνά ούτε καθαρά.

Άν την έβλεπε τουλάχιστον την νε-

ράιδα του ! Μά, τίποτε ! ούτε νεράιδα, ούτε νεραϊδοπούλα !

Έξαρνα, ο κύριος Πίπης βάζει μια φωνή, μα τί φωνή ! Και μένει με τό στόμα ανοιχτό, μια τιπαμή ανοιχτό από τη σκατιμάρα του...

(Έπεται συνέχεια).

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΘΕΙΟΣ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Α΄.

— Άννα με !
— Τί τρέχει, Φρόσω μου ;
— Θυμάσαι, καιμένη Άννα, εκείνο τό κρότσι που είδαμε με τό μονόξυλο, χθές τό απόγευμα ; Τί ώραϊά που πήγαίνε !

— Άν το θυμούμαι ! Όλη νύκτα τό έβλεπα στον ύπνο μου... Πώς ήθελα να είχαμε κ' έμεις μια ώραϊα βαρκούλα, και να τραβούσαμε μόνες μας κουπί !
— Θα ήταν ώραϊα διασκέδασις...
— Και έπειτα, έπρίσθεισεν ή Άννα, εινε και λαμπρά γυμναστική. Η κωπηλασία δυναμώνει όλα τα μέλη του σώματος, — έτσι λένε και τα βιβλία.

— Τί κρίμα, όμως ! τό είπα μια φορά στη μητέρα να μου αγοράση μια βαρκούλα, και, ξεύρεις τί μου απήντησε ;
— Τί, Φρόσω ; πώς χρειάζονται πολλά χρήματα ;
— Όχι, καιμένη !... Εί-

πε «Κύτταζε τό αγορονόρτισο, που θέλει να γίνη και βαρκάρισσα ! Δέν σου φθάνει τό ποδήλατο, παρά θελεις και βάρκα ; Άν πνιγής ;...»

— Δέν πνίγομαι, τής απήντησα εγώ. Πώς δέν πέρνω από τό ποδήλατο ;

— Μά, με τό ποδήλατο, είσαι συνειθισμένη !
— Έτσι ; θα συνειθίσω και με τη βάρκα...
« Τού κάχου, έμως, όλα μευ τα παρακάλια...»

— Μία ιδέα ! διέκοψε τότε ή Άννα. Δέν το λέμε τού θείου Παντελή ; Ο θεός μας άγαπή πολύ, και άμα εινε στα καλά του, τον κάνω ; ό,τι θελω ; άμα όμως εινε στα φεγγάρια του...
— Πρώτης τζεξως ιδέα ! έφώναξε ή Φρόσω.

Και οι δύο πονηρές, με χάχανα και ηδηματα έτρεξαν μέσα στο σπίτι να εύρουν τον θεϊον.

Ο θεϊος Παντελής ήτο άλλοτε βαμβακέμπορος εις την Αίγυπτον, όπου απέκτησε μεγάλην περιουσίαν, και τώρα ξεκουράζεται και καλοπερνά με τα εισοδήματά του. Εινε παχύς και κόκκινος, κοιλαρός και καλοφαγάς, και λαμπρός άνθρωπος, από την κορύνην τής φαλάκρας του έως την άκρην τής ποδά-

γρας του, — όπως του λέγει ένας φίλος του που άγαπή τ' άστεϊα. Έχει άσπρες φαβορίτες, φορεϊ χρυσά γυαλιά και ψηλό καπέλλο, και μοιάζει περισσότερο σαν γιατρό, παρά σαν άκρότατος μεγαλοδουβακέμπορος» όπως αυτοτιλοφορείται. Έχει εις τό Φάληρον ένα θαυμασιον σπίτι, σαν παλατάκι, με κήπον και άγάλματα, και στέρνες και συντριβάνια. Έχει ένα άγόρι, τον Άνδρέα, έχει και δύο ανεψιές, που μένουν μαζί του, κατά τας διακοπάς : την μία μελαχροινή, «σαν τους αιγυπτιακούς χουρμάδες.» την Άννα τήν άλλη ξανθή, «σαν αιγυπτιακή λίρκα.» την Φρόσω. Έτσι τας λέγει, όταν εινε στα καλά του.

Λοιπόν ο θεϊος Παντελής εινε καλός, κάλλιστος ! Άλλά τό στομάχι του εινε έλαινό.

— Αυτά κάμνει ή Αίγυπτος και τό εμπόριον, λέγει έννοτε. Παράδες, άλλα και στομάχι.

Όταν τον πιάνη τό στομάχι του, δέν εινε να τον πλησιάσης. Φωνάζει τότε τούς άνδρας «κουτο-Φελλάχους» — και αυτό εινε θβρις, — και τα κορίτσια «τρελλο-Άγγλίδες» — και αυτό εινε άστεϊον του θεϊου χωρίς έννοιαν. Και τότε, μόνον ή γριά του υπηρέτρια, ή κυρά-Σταυρούλα, εινε άγγελος, διότι του κάμνει καταπλάσματα και του βράζει μαλακτικά.

Λοιπόν ή Φρόσω και ή Άννα είχαν τό άτύχημα να καθυποβάλουν την αίτησιν των εις τον θεϊον την ώρα που ειχε μια κακοστομαχία, από εκείνες ! Δι' αυτόν τον λόγον, χωρίς να τες άκούση έως τό τέλος ο θεϊος Παντελής, έβχλε τες φωνές :

— Τα κορίτσια δέν πάνε με τη βάρκα ! τα κορίτσια δέν εινε άγόρια ! είσθε άδιάντροπες, σαν τρελλο-Άγγλίδες !

Και έπρίσθεισε :
— Βάρκα πελετε, ε ; ... Άμα με κάνετε και περπατήσω επάνω στον άέρα, τότε θα σας πάρω βάρκα !

Ο θεϊος Παντελής, όταν ήθελε να ειπή ότι ένα πράγμα εινε άδύνατον, έτσι μιλούσε.

Φεύγουν ή Άννα και ή Φρόσω, με σκυμμένα τα κεφάλια, κατακόκκινες και αι δύο, διότι ο θεϊος τες ειπε « τρελλο-Άγγλίδες ! »

Έξαρνα ή ξανθή Φρόσω σηκώνει τό κεφάλι ; πονηρό χαμόγελο φωτίζει τό προσωπάκι τής ; ψιθυρίζει μερικά λογικά εις τό αυτί τής Άννας, ενώ με τό δάκτυλο τής δείχνει τό ποδήλατο του Άνδρέα, που εινε άκουμ σμένο εις τό άγαλμα μίος αρχαίας θεάς. Η Άννα άκούει σοβαρά ; θρρηξ τως κάμνουν συνωμοσίαν. Και πραγματικώς, τό τέλος τής όμιλις των εινε :

— Αύριο, λοιπόν !
— Πρόσθεξε όμως, Φρόσω μου, μην

τύχη και πής τίποτε του Άνδρέα ;
— Τρελλή εισαι, Άννα ; Άπό πότε λέγει ο κόσμος τα μυστικά του στα άγόρια ;

Β΄.

Την άλλη ημεραν τό πρωϊ, ο θεϊος Παντελής, αφού έπρογ υμάτισον έλαφρά με αυγά, καφφέ με γάλα, φέτες φραντζόλας ψημμένες στη φωτιά και βουτυρωμένες, κρού ψητό και μπαρμπουνάκια τής σκάρας, — μικρά πράγματα, — ως βλέπετε ! — κατέθηκε στον κήπον, δια να κάμη δρεϊν έως τό μεσημέρι. Η Άννα και ή Φρόσω εύρίσκονται εκεί... κατά τύχη ; επίσης και τό ποδήλατον.

— Καλημέρα, θεϊε Παντελή ; πώς είσθε ;

— Θεϊε Παντελή, ξερ-τε ; τί έσυλλογίσθηκα απόψε την ώρα που... κοιμώμουν ;

— Τί πράγμα ;
— Σας έσυλλογίζεμουν, και είπα πως δέν εινε άσχημο να κάμνιτε και λίγη γυμναστική. Θα σας ώφελοϋσε πολύ...

— Μά τί είδους γυμναστική ; μπερδω να κάμω εγώ, γέρος άνθρωπος, καρδούλά μου ;
— Ποδήλατο, θεϊε Παντελή.

Ο θεϊος Παντελής παρ' όλίγον να πέση κάτω από την έκπληξιν.

— Ποδήλατο, κονιέσσα μου ! μα αυτό εινε άδύνατον. Και ύστερα, τί υπόληψη όχη σε μέν ο κόσμος ; Τί θα πουν οι Αθηναϊοι και οι Πειραιώτες και τα δύο Φάληρα, άμα ιδούν να πηγαινω ποδήλατο, εγώ, ο Παντελής Κατσιρόπουλος, πρώην μεγαλοδουβακέπορος, με τό άσπρο μου τό γελέκο, με τό ψηλό καπέλλο μου, και τα χρυσά γυαλιά μου...
— Θα πούνε ό,τι λένε άμα βλέπουν τον κύριον Εύλογιάδη, πρώην ύπουργόν, και τέν άλλον τέν συνταγματάρχη που φορεϊ και τη στολή του, όταν πηγαινη ποδήλατο, και τον Γάλλο καθηγητή που κάθεται δίπλα μας και άνεβοκατεβαίνει κάθε μέρα εις τας Αθήνας με τό ποδήλατο...

Ο θεϊος Παντελής αρχίζει να κλονίζεται.

— Ναι, μα γιχ να πηγαινω με τό ποδήλατο, πρέπει πρώτα να μάθω. Κ' εδω, που ναύρω δάσκαλο ; Αυτός ο κουτο-Φελλάχικός ο Άνδρέας εινε παρκαπολύ δνηρός...
— Καλέ, και δέν σας μαθαίνω με εμεις, θεϊε ; Δέν τον έχομε ανάγκη ! Το ποδήλατό του μονάχα... να το, κι όλας !

— Μά...
— Δέν έχει μα και ξεμά ; εμπρός, θεϊε Παντελή, ανεβάτε στη σέλλα !

Τον έκατάφεραν αι κατεργάρες ; και ο θεϊος, σκαρφαλωμένος επάνω στο πο-

δήλατο του Άνδρέα, αρχίζει τό πρώτον μάθημα τής ίσορροπίας, με δακκάλες την Άνναν και την Φρόσω.

Εις την αρχην τα πράγματα δέν πηγαινουν και τόσο καλά. Ο θεϊος Παντελής χάνει διαρκώς τό κέντρον τής βαρύτητός του, αν και εινε ή βαρύτης προσωποποιημένη ; σίγγει τό τιμόνι, και τρέμουν τα χέρια του τόσο πολύ, ώστε ή ρόδα κάμνει επικίνδυνη ζιγι-ζάγι ; φεύγουν τα πόδια του από τες σκάλες ; τα γόνατά του κτυποϋν εις τό πλαίσιον και, αν δέν ήσαν αι δύο σωματοφυλακίνες του, θα έμετροϋσε με την πλατη του τό πλάτος του δρόμου. Έν τω μεταξυ ειχε ; φθάση κ' εκείνος ο μάγκας ο Άνδρέας, ο όποιος βλέπει τό θέμα και αρχίζει και γέλια άπεριγράφτα...
Άλλά, σιγά-σιγά, όλα διορθώνονται ; ο θεϊος Παντελής άκούει τί του λέγει ή Άννα και μαθαίνει ότι πρέπει πάντοτε να στρέψη, προς τό μέρος όπου κινδυνεύει να πέση, ότι πρέπει να κυτάζη κατ' εύθειαν εμπρός ; ότι δέν πρέπει να κορδόνεται αλύγιστος σαν στύλος, αλλά να λυγί ή μέση του, και άλλα έξαίρετα διδάγματα, τα όποια ο μαθητής θέτει εις εφαρμογήν. Και εινε τόσο καλός μαθητής ο καιμένος ο θεϊος, ώστε πριν περάση μια ώρα, αι δύο δασκάλες του άφίνουν τό τιμόνι, και ο θεϊος Παντελής κάμνει καμ μια δεκαριά μέτρα ολομόναχος, προς άπειρον θαυμασμόν του Άνδρέα που χάσκει και φωνάζει :

— Α ! α !
Κατεβαίνει από τό ποδήλατο ο θεϊος Παντελής, και εινε κατακόκκινος σαν μεγάλο κοκκινογούλι ; τό πρόσωπό του στάζει σαν τό τρυπητό τής ποτιστήρας, αλλά και λάμπει από την ευχαριστήσιν του.

Τότε, ή ξανθή Φρόσω προχωρεί και του λέγει γλυκά-γλυκά :

— Τώρα, θεϊε Παντελή, μās οφειλετε μια βάρκα, και να μās την αγοράσετε.

— Τί είπες, τρελλοκορίτσο ; Ακόμα έχεις τό θράσος να λές για βάρκες ;

— Βεβιόττα ; μās είπατε χθές :

« Άμα με κάνετε και περπατήσω επάνω στον άέρα, τότε θα σας πάρω βάρκα ! » — Έτσι δέν μας είπατε ;

— Ναι ; και ύστερα ;
— Έστερη... βλέπετε, γύρω-γύρω στους τροχούς του ποδηλάτου εινε δύο καουτσούκ φουτωμένα. Ξίρετε τί έχουν μέση ;

— Για κουτο-Φελλάχο με παίρνετε, κορίτσια μου ; Έχουν άέρα !

— Καλά που τό λέτε. Λοιπόν, θεϊε Παντελή, μια ώρα σωστή σας έκάμαμε και έπερπατούσατε επάνω στον άέρα. Μπορείτε τώρα να παραβήτε τον λόγον σας ; Θελωμε τη βάρκα μας, και να εινε ώραϊα !

Ο θεϊος Παντελής έμεινε... σαν άγαλμα.

Ο Άνδρέας ήτο δακρυσμένος από τα πολλά γέλια.



« Σκαρφαλωμένος επάνω στο ποδήλατο... » (Σελ. 181, στήλ. α΄.)

Γ΄.

Έπειτα από μίαν εβδομάδα, ή ξανθή Φρόσω και ή μελαχροινή Άννα έγυμνάζοντο εις την κωπηλασίαν μέσα εις την κομφοτάτην βαρκούλαν, την όποιαν αγοράτεν ο θεϊος Παντελής από τον καλλίτερον λεμβουργόν του Πειραιώς, και ή όποια έσχιζε, γοργή σαν κύκνος, τα ήσυχα νερά τής φαληρικής παραλίας. Άλλά δέν διασκεδάζαν μόνες. Άφου έμαθον τον θεϊον των πως να κρατή τό τιμόνι του ποδηλάτου, εις την ξηράν, αι πονηρές ανεψιές τον εκκμαν τώρα καπετάνιο, και τον έμάθαιναν πως να κυβερνά την βαρκούλαν με τό τιμόνι, εις την θάλασσαν...

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙ ΠΟΥ ΜΑΛΛΟΝΕΙ

Την ώρα του δειλινού, που όλα τα αντικείμενα σιωπούν, και όμως εξακολουθούν να λέγουν τόσα και τόσα πράγματα...

Φαντασθήτε ότι, εκεί μέσα, και το ωρολόγι άκίνητο ήτο βαλμένο μέσα εις ένα μεγάλο και όρθο ξύλινο κουτί...

Δέν καιώρhone όμως να σκεπάση την φωνή των κοριτσιών, τα όποια ζωηρά και γελαστά, εφώναζαν κ' έφλυκρούσαν...

Αν κανένας από εκείνους που άνερεσαν αι δεσποινίδες μας ήρχετο έξαφνα εκεί...

Συμμαθήτριες και φιληνάδες, δασκάλοι και δασκάλες, γνωστοί και άγνωστοι, όλοι έπερνούσαν από την πετσέτα...

ANNA ΠΥΡΓΟΥ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 82ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΕΚΗΣΕΩΝ [Ίδε «Διάπλασι» του 1903, σελ. 363]

Από τις δημοσιευθείσες ήδη Ασκήσεις του πρώτου Διαγωνισμού, επί τη κατηγορίαν υπό διαφόρων ως κλοπιμαία...

Από τα μάλιστα, μάλιστα! έπρόσθεσε μία άλλη. Για όητες τα πρόσωπα στα κάδρα...

Και ή ώρατα δεσποινίδες που έλεγαν αυτά, έπιασε τ' αυτιά της διά να μήν της φύγουν τάχα.

Αλλοίμονον ή ώρατα δεσποινίδες είχε

δικαιον. Το παλαιό ωρολόγι μιλούσε κ' έμάλλωνε...

γόλην Τάξιν, συναγωνισθέντες με άνωτέρους των.

Ως συμπέρασμα των άνωτέρω παρατηρήσεων, αι έξης συμβουλαί: Μην αντιγράφετε...

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Εκ των δύο αριθμών, οι όποιοι συνοθεύουν έκαστον όνομα, ο πρώτος σημαίνει το ποσόν των άπλών έγκριθεισών και δημοσιευθεισών Ασκήσεων...

Η δημοσίευσις των έγκριθεισών Ασκήσεων ή όποια ήρχισεν ήδη από 1ης Ιανουαρίου, θδ έξακολουθήσεται μέχρι τέλους της Δ' Έξαμήνιας...

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλένη Κ. Σκλάβου, 15+10 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πετρούλα, 15+9 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φλογερά Άκτις του Σουλίου, 15+7 [11Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κίτρινο Ντόμινο, 11+9 [10Ε]. Ζαπίς, 12+8 [10Ε]. Φιλίππας, 13+7 [10Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μαργαρίτα, 9+2 [6Ε]. Νιαγάρα, 8+2 [5Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών.) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αίθη, 15+11 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αστέρ της Ερήμον, 15+9 [12Ε]. Μαργετινών Λάσος, 15+3 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πιθηκος του Βορνού, 15+7 [11Ε]. Ηλεκτρικός Σπινθηρ, 14+7 [11Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Λάιμαργα Πορτίνα, 15+5 [10Ε]. Πολύκιψ της Έπταλόφου, 15+5 [10Ε]. Μαργαρίτης, 14+5 [10Ε].

πος. 12+3 [8Ε]. Προή του Ζεφύρου, 12+2 [7Ε]. Λουλοδι της Καρδιάς, 10+3 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ιαπότης του Πηλίου, 9+2 [6Ε]. Ζίνα, 7+3 [5Ε]. Σπρίγγλα, 9+1 [5Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών κα κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δημήτριος Β. Βαλσαμίδης, 15+7 [11Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζώρλιχ, 14+6 [10Ε]. Κόκκινον Κρίνον, 14+5 [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χειμωνιάτικος Ηλιος, 14+4 [9Ε]. Ένδοξον Μεσολόγγιον, 15+3 [9Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βρήχων, 13+3 [8Ε]. Αργοναυτική Έκστρατεία, 12+4 [8Ε]. Χρυσος Ζερβός, 14+2 [8Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Χαρούμενη Καρδούλα, 7+2 [5Ε]. Μεγάλη Άρκτος, 5 [2Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γεωργάκης και ο Κωστάκης, σκάπτοντες εις τον κήπον, ανακαλύπτουν ρίζας δένδρου.

Γεωργάκης: — Παιδες έβρει τίνας δένδρου να εινε αυτές αι ρίζες. Κωστάκης: — Μπα! εύκολάτατο: Να κουνήσω τις ρίζες, και όποιο δένδρο κουνήθι, εκείνου του δένδρου θδ εινε.

Βασιλή του της Ποντιίδος Αϊώς

— Πώς σε λένε, κριτόνακι μου; έρωτῶ ένας κύριος την τριτηή Αννίκαν.

— Παπαζημητίου Αννίκα; απήτησε. — Τόν Γεωργάκη; — Παπαζημητίου Γεώργη.

— Αμέ τον Μπαμπά; — Παπαζημητίου Πατίδα!

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΡΑΚΑΛΩ να μή το εκλάβετε ως κολακίαν, όταν σας έπω ότι μετά μεγίστης ευχαριστήσεως, μετά λαμπρίας μάλλον πνευματικής...

Και ή επιστολή του Ταπεινού Γασεμισθ [ΕΕ] δέν πηγαίνει παρακάτω, Σχολιάζει τα Αποτελέσματα του Γ' Διαγωνισμού Ξεσκαθώματος...

Ακριβώς, Κόκκινον Κρίνον [ΕΕΕ] ή Αλεξάνδρεια κατεχει την αυτην θέσιν του Βόλου...

Λοιπόν, πώς πηγαίνει το ξεσπάθωμα; Έλάθετε τις Άγγελλας; έδιαβάσατε την προκήρυξιν; ειδατε τα νέα και σπουδαία...

Έρωτῶν Προσωπεύον [Ε] διὰ την ώραίαν επιστολήν. Να περυστασις διά να ξεσπαθώσας και σύ: Ο Δ' Διαγωνισμός, ή; — Αλήθεια, συμφωνώ κ' έγω ότι ή Γυμναστική, όπως γίνεται...

Έρωτῶν Προσωπεύον [Ε] διὰ την ώραίαν επιστολήν. Να περυστασις διά να ξεσπαθώσας και σύ: Ο Δ' Διαγωνισμός, ή; — Αλήθεια, συμφωνώ κ' έγω ότι ή Γυμναστική, όπως γίνεται...

Κρόταλε, σε κατηγορούν. Τδ ώραϊόν σου εκείνο Αίνιγμα υπ' αριθμ. 218, λέγουν ότι εινε αντιγραμμένον από την «Σπίγγα».

Κρόταλε, σε κατηγορούν. Τδ ώραϊόν σου εκείνο Αίνιγμα υπ' αριθμ. 218, λέγουν ότι εινε αντιγραμμένον από την «Σπίγγα».

Καλέ τι κινώνω; Η Βασίλισσα των Κυμάτων, λέγει, έσπρωξέ την Ήλιανή Άκτινα και την έρριψε, λέγει, επάνω εις ένα γέροντα...

Πώς εινε δυνατόν να διακριθούν εις τάξεις οι συνδρομηταί. Έρωτῶν Μόρφη; Διά να εκδίδεται το φύλλον δωδεκασέλιδον, δέν ειμπορεί να γίνη τίποτε άλλο...

Είμεθα σύμφωνοι, Μαργαρίτα; Έχετε το δικαίωμα να στείλην την φωτογραφίαν σου διά να δημοσιευθί εις το σύμπλεγμα των βραβευμένων του Γ' Διαγωνισμού...

Νοστή Ρομαίνα [ΕΕ] διὰ την ώραϊοτάτην επιστολήν. Βεβαίως και σύ ειμπορείς να μιμηθής την Μυροδόλον Χαραυγήν και να επισκεφθής το καλακίρι της Αθήνας...

Ίδου και ο Βασιλομάργαδος Ζεύς [Ε], ο όποιος άθεωρεϊ τον εαυτόν του πάρα πολύ ευτυχῆ, διότι εινε μέλος ταιαυτής οικογενείας...

Έχω διά να ιδώ. Και σ' έρωτῶ; να το πιστεύσω; Βεβαίως, Χειμωνιάτικη Ηλιε, αν ειμπορη κανείς να κάρη και Μαγικά Βίβλια, τόσον επιτυχής, όσον ούτως που δημοσιεύω, ής μού τας στείλη με την Συλλογήν των Ασκήσεων...

Απόσπασμα από την επιστολήν της Χρυσόκωρο Έλλάρου, ής ου άποδεικνύεται πόνον τδ ξεσπάθωμα εινε ευεργετικόν διά τους φίλους σας...

Όσον ο φίλος σου Απτόγονος του Νέστορος ήλθεν εις τδ Σχολείον κ' έσύστησεν εις τα παιδιά το φύλλον σου, μεταξῶν των πρώτων που επήραν ειμαι κ' έγω...

Σ' εύχαριστώ πάρα πολύ, Ζδ-Ζδ [Ε], διὰ την εικόνα του μακαρίτου Παύλου Παπαδοπούλου, του πατρός της Διαπλάσεως, την όποιαν άντέγραψες από παλαιόν μου τόμον.

ΣΥΓΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο εν Αλεξανδρείαι Σύλλογος «Ελληνόπαϊς» [10Ε] ένεγράφε πέντε άπόρους μαθητριάς της 7ης εν Αθήναις Σχολής των Θελέων.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Όσον διά τα Εύσημα των Συλλόγων, προχθές έκαμα λάθος που σας ειπα ότι άνήκουν εις τους Προέδρους και μοιράζονται εις τα Προεδρεία. Όχι, τα Εύσημα των Συλλόγων ανήκουν εις τους Συλλόγους.

Έγκρινουσα τα ψευδώνυμά των, δεχομαι μετά χαρῆς εις την Αλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Ψαρσούλαν (+ + εύχαριστώ διά τα καλάς διαθέσεις...

Ακριβώς, Κόκκινον Κρίνον [ΕΕΕ] ή Αλεξάνδρεια κατεχει την αυτην θέσιν του Βόλου μεταξῶν των πδων του Έξωτερικού. Βίς τδ Έξωτερικόν, τους περισσότερους συνδρομητάς αριθμεί ή Κωνσταντινούπολις...

Μικρά Μυστικά. Αι προτάσεις, έλλιψεις χώρου, αναβάλλονται διά το προσεχές.

Η Διάπλασις άσπάξεται τους φίλους της: Πτωχικήν Καλόβην (δ Ανανίας πιστεύει ότι τδ ιατρικόν σου θδ εινε θαυμασίον, και σε παρακαλεί να του στείλης όλίγον!) Αρροδίτην

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιηδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμ. 11"

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουνίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 24

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΛΙΝΑΝΘΗΣ

Ἀπὸ δλους τοὺς Κινέζους τῆς Κίνας, ὁ πῖθ εὐτυχισμένος ἦτον μιά φορά ὁ Πε-κα-ὸ, ὁ μονάρχικος υἱὸς τοῦ μανδαρινου Τσου-σιν Πλουτή, δόξα καὶ τιμὴς, ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ, τὰ εἶχεν εὐρῆ ἀπὸ τὴν κούνια του αὐτοῦ ὁ νέος· καὶ κοντὰ στὰ ἄλλα, ἦτο ἀρραβωνισμένος μετὰ τὴν Λινάνθη, τὴν πλέον εὐμορφὴ καὶ χαριτωμένη καὶ καλὴ Κινεζοπούλα, πῶ ἔμορφετε νὰ φαντασθῆτε.

Εἰς τὴν Κίαν πέρνει ὁ ἄνδρας τὴν γυναῖκα, χωρὶς νὰ γνωρίζωνται ἀπὸ πρὶν. Ὁ Πε-κα-ὸ ὅμως ἐγνώριζε τὴν Λινάνθη, διότι ἦτο ἐξαδέλφη του, καὶ τὴν ἀγχοῦσε μετὰ τὴν καρδίαν του.

Διὰ νὰ τοὺς στεφανώσουν, δὲν ἐπερίμεναν ἄλλο παρὰ νὰ γίνῃ δεκαπέντε χρόνων ἡ Λινάνθη καὶ δεκαοκτὼ ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς· ἐπλησίαζεν ὅμως αὐτὴ ἡ ἐπιχὴ, καὶ ἡ καλὴ κυρία Σαν-Λιού ἐρραβε καὶ ὅλας τὸ χρυσοκέντητο νυφικὸ φόρεμα τῆς κόρης τῆς.

Ἄλλὰ τί μένει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον βέβαιον καὶ σταθερὸν;... Ἐξαφνα ὁ Τσου-σιν ἐπέσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἔχασε τὸ ἀξίωμα του, τὰ κτήματα του κατεσχέθησαν, καὶ ὁ καλ-μέσιος ὁ μανδαρινὸς ἀπὸ τὴν πικραν τοῦ ἀπέθανε.

Ἐμεινε λοιπὸν ὁ Πε-κα-ὸ ὄρφανὸς καὶ πτωχὸς μαζί. Τὸ πρῶτ ἦτο πλουσιοπάιδος, καὶ τὸ βράδου του εἶχαν διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι των, χωρὶς ἄλλην περιουσίαν παρὰ μόνον τὰ ὠραία του ρούχα που ἐφορούσε.

Ἐτρέψε καταλυπημένος εἰς τοῦ θεοῦ του, ὅπου τὸν ἐδέχθησεν μετὰ πολλὴν συμπάθειαν. Ἄλλὰ, ὅταν ἔφερε τὸν λόγον εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου του, ὁ Σαν-Λιού τοῦ εἶπε καθαρὰ ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ συλλογιζέται τὴν Λινάνθη.

Ἐγίνεν ἔξω φρενὼν ὁ Πε-κα-ὸ. οὔτε τέχνην οὔτε ἐπιστήμην. Ἡ κυρία Σαν-Λιού, ἡ σεβαστὴ σου θεία, θά σου δώσῃ, νὰ το καταλάβῃς· εἶνε πρακτικὴ γυναῖκα, καὶ γνωρίζει τὸν κόσμον· σὲ ἀφίνω μαζί της...

Ἡ θεία ἄρρησε πρῶτα τὸν ἀνεψιὸν τῆς νὰ ἐξθυμῆν μετὰ τὰ δάκρυα καὶ τὰ παραπονετικὰ λόγια, καὶ ὕστερα εἶπε: Ἐγίνεν ἔξω φρενὼν ὁ Πε-κα-ὸ.

—Λοιπὸν, ἐφώνησε, μετὰ περιφρονοῦν;... Δὲν μου μένει πλέον παρὰ νὰ πεθάνω! Εἶπε καὶ ἄλλα τὰ ὅποια παραλείπω, ἀλλὰ ὁ γέρον Κινέζος ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ ταρῆσθῃ: — Ἀνεψιέ μου, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ πολύ, δι' αὐτὸ σοῦ συντρίβω τὴν καρδίαν. Πίστευσέ με· τώρα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐτυχῆσῃς μετὰ τὴν Λινάνθη. Δὲν εἶχες περιουσίαν, δὲν γνωρίζεις

—Πε-κα-ὸ, διὰ νὰ εὐτυχῆσῃ ἡ οἰκογένειά σου πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ καθημερινὸ τῆς. Σ' ἀρέσει νὰ βλέπῃς τὴν γυναῖκα σου μετὰ κουρέλια ἢ τὰ παιδιὰ σου νὰ κλαῖνε ἀπὸ τὴν πείνα; Πρὸς τὸ παρόν, παιδί μου, ἐσὺ δὲν εἶχες γιὰ νὰ ζήσης μόνος σου· καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ ἰδῆς τὴν γυναῖκά σου καὶ τὰ παιδιὰ σου νὰ ζητιανεύουν...

Ὁ Πε-κα-ὸ ἐγύριζε σὰν κολασμένη ψυχὴ μέσα στοὺς δρόμους τοῦ Πεκίνου· ποῦ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τὴν νύκτα;— Ἄλλοι μόνον! οὔτε ὁ ἴδιος τὸ ἔζηυρε! Ἐβγήκεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐτράθησε κατὰ τὸν ποταμὸ, εἶδε μιά βάρκα δεμένη, καὶ ἐτρέπωσε μέσα ὡς πού νὰ ζημερώσῃ, διότι ἀπὸ τὴν λύπην του ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῆ.

Δὲν ἐκοιμήθη, ἀλλὰ ἐκάθησε καὶ ἐσυλλογιζόθη. Τὸ πρῶτ, ὁ Πε-κα-ὸ ἦτον ἀποφασισμένος νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν. —Ναί, μὰ τί εἶδους ἐργασίαν;— Δύσκολος ἦτον ἡ ἀπάντησις.

Ἄχ! ἂν ἤκουε τὸν πατέρα του, τώρα θά εἶχε τὸ ἀπολυτήριόν του. Ἄλλὰ τότε, εἶχε νομίσει, ὁ ἀνόητος, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ μανδαρινου δὲν εἶνε ἀναγκὴ νὰ μελετᾷ, ἀλλὰ νὰ διασκεδάζῃ καὶ νὰ ἡσυχάζῃ. Τί εἶχε μάθῃ, νομίζετε; Νὰ παίζῃ βώλους, μπάλλες καὶ ἀετούς, νὰ τρέχῃ μετὰ τὰ ξυλοπόδαρα καὶ νὰ κἀν τὸν κουτσὸ νὰ πίνῃ τσιγάρο καὶ τσάι· νὰ φαρεῦν γαρίδες μετὰ τὴν ἀπόχην ἢ μετὰ τὰ φάρια μετὰ τὸ καλάμι. —Μετὰ αὐτὰ διασκεδάζε μιά φορά. Ἄλλὰ τώρα μετὰ αὐτὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κερδίσῃ οὔτε μιά σαπέκα (κινεζικὴ πεντάρα), οὔτε μιά φοῦχτα ρούμι... Τότε ἐσυλλογιζόθη ὅτι εἶχε νὰ φάγῃ ἀπὸ χθὲς καὶ εἶδεν ὅτι ἐπεινοῦσε...

Ἐξαφνα, τοῦ ἐρχεται μιά ἰδέα. Τρέχει εἰς ἓνα σπιτάκι κρυμμένο μέσα στὰ καλάμι. Ἐκεῖ μένει μιά πτωχὴ γυναῖκα, ἡ χήρα ἐνὸς ψαρά. Αὐτὴ, πολ-



«Καθημερινῶς του ἔβλεπαν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν...»

γράφουν μόνον τῶν καὶ νὰ μου στρίβουν ἀπὸ 1 φρ. διὰ τὸ ψευδώνυμον) Κυρία Τρίγχι-Τράγμα ([E] ὠραία ἡ ἐπιστολὴ σου... ἂν μου ἔγραφεσ συχνότερα ἢ Ἄνελπιστος Λαρὰ εὐρίσκαται εἰς τὸ Λουτράκι, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μοῦ ἔγραφε σήμερα ὀλίγας λέξεις) Πίθηκον τοῦ Βορρέου ([E] τί νὰ σου εἶπω! αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν δίδονται καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ το δώσῃς· βιβλίον ἦτο νὰ το διαβάσῃ μετὰ τὴν ἡσυχίαν σου;) Γαῖδουράγαθον, κ.λ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Μαΐου θύλακότης εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Ἰουλίου
Ὁ γάρτος τῶν λύσεων, εἰ τοῦ ὅπουλον δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν ἀδυνατούντων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μὲς εἰς φακέλους, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

240. Δεξιόγραφος.
Μιὰν πρῆξιεν καὶ πόλιν γερμανικὴν ἐπῆρα, τὰ ἔνωσα ἀνυπόπτως, πλὴν ὡ καλὴ μου μοῖρα! Μὲ πλάκωσεν ἀρρωστίαι, μὴ με ρωτᾷτε ποῖα, τί νὰ σας λέγω τώρα — δὲν ἔχω θεραπεία!

241. Δεξιόγραφος.
Στὴν ἀρχὴν καὶ ἀπὸ τέλος ἀνέμου Δύο γράμματα, λῦτα, ἂν βάλῃς, Ποῖαν νύμφην θὰ κἀμῃς, εἶπέ μου.

242. Μεταγραμματισμός.

Ρωτᾷς τί εἶμαι; Κόσμημα, μὰ δὲν σου λέγω [ποῖον]. Ἄλλαξ· μόνον ἂν μπορῇ; τὸ μέσον μου στοιχεῖον· Κί· ἀμέσως, ὡ τοῦ θυματος! ἰδοὺ μ' ἐνώπιόν [σου...]. Αὐτὸ, καλέ, σοῦ ἤρχετο ποτὲ στὸν στοχασμὸν σου;

243. Δημιῶδες Αἰνιγμα.
Τίποτα δὲν ἔχασε, — Μὰ χάμου τί ζητᾷς; Ἄρρωστος; δὲν φαίνεται, — Μὰ γιατί βογγᾷς;

244. Μουσικόν.

Ὁ φωνιά, ὁ λωποδύτης, ὁ ληστής, ὁ πειρατής, Ὁ ἀλήτης, ὁ κακούργος καὶ μ' αὐτοὺς ὁ ἐμ- [πρηστής]. Ἀπὸ ἓνα γράμμα δίδουν καὶ ἐμφανίζεται εὐθὺς. Ἀρχηγὸς· τίς τῶν βερβέρων, σκληρὸς, ἄγριος, [τραχύς].

245. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀργοαῦτης.
2 1 3 1 2 6 7 8 = Συγγραφεὺς.
3 5 4 7 6 5 2 = Δένδρον.
4 5 6 5 3 2 7 8 = Ἦρωσ τῶν Τρωϊκῶν.
5 3 2 1 7 6 = Τροφή.
6 5 4 8 1 8 = Θεός.
7 1 6 7 4 2 7 8 = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
8 2 3 2 4 1 8 = Νήσος ἑλληνικὴ.

246 248. Μεταμορφώσεις.

1.—Τὸ πῶρ διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ αἷμα
2.—Ὁ ἀργεῖος διὰ 10 μετ. νὰ γίνῃ δαίμων.
3.—Ὁ καθῶν διὰ 10 μετ. νὰ γίνῃ δρόσος.

249. Μαγικὸν ῥῆμα μετ' ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἓνός ῥήματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσ ῥήματα τῶσας λέξεις, ὧν τὰ δευτέρα ῥήματα νὰποτελοῦν οὐσιαστικὸν παράγωγον τοῦ ῥήματος:
Σχολή, Ἰάσων, εὐγενής, αἴτιος, πόντος.

250. Τριπλῆ Μεσοστιχίς.

Τὰ τρία μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν: τὰ πρῶτα διάσημον Ρωμαῖον, τὰ δευτέρα ἀρχαίαν πόλιν, τὰ τρίτα θεὸν τῶν Ἰνδῶν:
1, Ἀρχαία βασιλεύσα. 2, Πόλις τῆς Γαλλίας

3, Μυθικὸς βασιλεὺς, 4, Τὰ δίδει ἡ Διπλάσις 5, Ἀρχαῖος βασιλεὺς, 6, Ἀρχαῖος ζωγράφος.

251. Γρήφος παραστατικὸς.
Μαθητὴ: τοῦ Σωκράτους — Ἀνιδιοματία προσωπικὴ — Ἐπιφώγημα — Θεὸς ἀρχαῖος — Σύνδεσμος διὰζευκτικὸς — Ἀπαρέμματον — Ἐπίρρημα ὀρκου — Ἀρῆρον κατ' αἰτιατικὴν.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἀσκήσεις ἐληφθησαν ἐκ τῆς βραβευμένης συλλογῆς τῆς ΓΑΕΝΗΣ Κ. ΣΚΛΑΒΟΥ].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13-14.

142. Ἀντιόχεια (ἀντί, ὄχι, ἄ.) — 143. Ἀκαστος. Ἀστακός. — 144. Ρέννος.
145. Γ (Ἐργασία...)
Π Δ Σ (Φιλομαθεῖς Ἀποτέλεσμα...)
Γ Δ Δ Ο Σ (Μακεδονία Δ Ο Δ ἌΓις...)
Σ Ο Σ (Θέσος...)
Σ (Σαυτὸν...)

146 — 149. Διὰ τῶν MN: μέμνημαι, ἀμνήμων, μνημεῖον, μνήμη. — 150. ΠΗΛΙΟΝ (ἄΠῶ, ἀΠῶ, Βόλος, Ἀννίβας, Μύκονος, νίΝος.) — 151. Μῆ ψεύδου ἀλλ' ἀλήθεα. — 152. Αἱ μεγάλαί πόλεις εἶνε πολυέθοδοι. (Εἰ μέγαλ - ἐπ' ὀλ εἰς τὴν - ἐπ' ὀλ I - ἔξ ὀδοί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομαῖας μας λεπτὰ 5 μόνον Ἐλάττωσις ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀγνώστου τῶν 10 πληρόνται ὡς θὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Εἰς τὴν ἑλλοῦσαν καὶ ἀπελθοῦσαν ἐκ Βώλου Ἡ Μυροδόλον Χαραυγὴν εὐχόμεθα ταχέϊαν καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. — Ἐπιφ. Παρθένου καὶ Βασιλίσσας τῶν Κυμάτων. (Δ, 68)

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ Συλλόγου ὁ Ἑλληνοπαῖς, ἐξελέγησεν: Πρόεδρος Κρόκιον Κρίνον, Ἀντιπρόεδρος Γιαροῦμπης, Γραμματεὺς Δ. Β. Βαλαμῆς, Ταμίας Αἰγυπτιακῆ Μούσια, Σύμβουλος Ἀνυπόκριτος καὶ Νικόλ. Ζέλυτης. — Μηνιαία συνδρομὴ: ἐν Αἰγύπτῳ γρ. τρ. 2, ἐν Ἑλλάδι λεπτὰ 40, ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ centimes 40. — Ὁ Σύλλογος ζητεῖ ἀντιπροσώπου: οἱ βουλόμενοι ἀπευθυνθήτωσαν ὡς ἑξῆς: Mr Georges Anagnostou. Alexandrie (Egypte) (Δ, 69)

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Πρόδου» εὐχαριστεῖ τὴν Μυροδόλον Χαραυγὴν διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἔδειξε ὅπως τὸ γνωρίσῃ. — Δηλοῦμεν ὅτι δεχόμεθα ὡς μέλη καὶ δεσποινίδας. — Σύλλογος «Πρόδος». (Δ, 70)

Ἀναλλάσσω γραμματικὸν διαφόρων ἐθνικότητων. — Γαῖδουράγαθον, ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου, 2. Ἀθήναι. (Δ, 71)

Ἐκπράξω καὶ δημοσιᾶ τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μου εἰς τοὺς ἐν Βόλῳ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς τῆς «Διαπλάσεως», ἰδιαιτέρως: δὲ τῇ οἰκογενείᾳ Δ. Φορμῆς, διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν αἰσθητικὰ τὰ ὅποια μοῦ ἔδειξαν κατὰ τὴν ἐν Βόλῳ εἰκοσαήμερον διαμονὴν μου. — Μυροδόλος Χαραυγὴ. (Δ, 72)

Παῦν ἀνταλλαγὴν δελταρίων ἐνεκεν ἀναχωρήσεώς μου. — Κυανόλευκος Σημαῖα, Ἀθήναι. (Δ, 73)

Συγαίρω τὸν Ταμίαν τῆς «Πρόδου» Ζδ-Ζδ διὰ τὰς ἐνεργείας του. — Μετ. ἐλ. (Δ, 74)

Ἀναλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πάντοτε Κρατῶν τοποθεσίας μόνον. — Stavros J. Charalambides, Poste restante; Caire, Egypte. (Δ, 75)